

PineBook

เทพ ปทธ ล้าง พิภพ

灵武弑九天

10

平凡魔术师 เขียน
ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง แปล
LingFeiLong วาด

บทที่ 416 อันดับหนึ่ง

ในตอนที่ย่หยางสังหารสัตว์อสูรระดับเก้า พลันเกิดความ
ปั่นป่วนขึ้นในโลกภายนอก

“เกิดอะไรขึ้น การแสดงผลบนแผ่นศิลาผิดพลาดหรือ
เปล่า เหตุใดคะแนนของเย่หยางถึงได้พุ่งพรวดทีเดียวหนึ่งล้าน
แต้ม”

“เป็นไปได้ แผ่นศิลาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ
ของวิหารเซียนมาตั้งแต่กาลก่อน ผ่านการใช้งานมาอย่าง
ยาวนานหลายยุคหลายสมัย ไม่มีทางผิดพลาดอย่างแน่นอน”
ชายหนุ่มผู้เป็นมหายุทธ์ชั้นกลางคนหนึ่งยืนยัน

“เช่นนั้นเจ้าช่วยบอกข้าที่ว่าเหตุใดคะแนนของเย่หยาง
ถึงเพิ่มขึ้นถึงหนึ่งล้านแต้มในคราวเดียว เจ้าอย่าบอกนะว่าเขา
สังหารสัตว์อสูรระดับมหายุทธ์ชั้นปลายทีเดียวหนึ่งร้อยตัว”

ชายหนุ่มคนนั้นพูดไม่ออก การสังหารสัตว์อสูรระดับ
มหายุทธ์ชั้นปลายถึงหนึ่งร้อยตัวในคราวเดียวเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้จริงๆ

พวกเขาอยู่รักษาการณ์การต่อสู้กับสัตว์อสูรที่ดาราจักร
นภวิญญานแห่งนี้มานานมากแล้ว จนถึงตอนนี้ยังไม่เคยเห็น
ฝูงสัตว์อสูรที่มีระดับมหายุทธ์ชั้นปลายอยู่รวมตัวกันถึงร้อยตัว
มาก่อนเลยจริงๆ

เพราะเมื่อใดก็ตามที่ฝูงสัตว์อสูรมีจำนวนมากถึงระดับ
หนึ่งก็จะเกิดจำฝูงขึ้น หากมีสัตว์อสูรระดับมหายุทธ์ชั้นปลาย
รวมกันถึงร้อยตัว นั่นหมายความว่าภายในอาณาเขตที่ดาราจักร
นภวิญญานดูแลอยู่มีสัตว์อสูรระดับเก้าเก้ากำเนิดขึ้น แน่แน่นอน
ว่าทางดาราจักรนภวิญญานจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนั้นแน่

อย่างไรก็ตาม ผู้นำระดับสูงของดาราจักรนภวิญญานยัง
ไม่มีการเคลื่อนไหว เท่ากับว่าภายในสนามรบอสูรไม่มีสัตว์อสูร
ระดับเก้าปรากฏ ดังนั้นเขาจึงไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนี้

ในขณะที่เหล่าศิษย์ด้านนอกกำลังแตกตื่นโกลาหล
ภายในหอนภวิญญาน ทูตหยวนหมิงและส่วยอู่เหินต่างมีสีหน้า

ตกตะลึง เพราะมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้ว่าต้องสังหารสัตว์อสูรชนิดใดถึงจะได้คะแนนเพิ่มถึงหนึ่งล้านแต้ม

“เย่หยางคนนี้สังหารสัตว์อสูรระดับเก้า” เมื่อเห็นภาพที่เย่หยางกำลังยกร่างของสิงโตหางแมงป่องขึ้นมากัดคำโตมมปากของσύอยู่เหินก็กระตุก

“เราประเมินเย่หยางต่ำเกินไป ด้วยพลังการต่อสู้ในตอนนั้นของเขาไม่มีทางสังหารสัตว์อสูรระดับเก้าได้แน่ๆ ยิ่งเป็นสิงโตหางแมงป่องที่มีสายเลือดบรรพกาลด้วยแล้ว ต่อให้เป็นระดับปราชญ์ยุทธ์ก็ยิ่งยากที่จะสังหารมันได้” ทูตหยวนหมิงกล่าว

“แต่อย่างไรก็ตาม สัตว์อสูรพวกนี้ไม่มีสติปัญญา หากการโจมตีรุนแรงพอก็ยังมีโอกาสอยู่บ้าง ข้าเคยตรวจสอบข้อมูลของเย่หยาง ถึงแม้เขาจะอายุเพียงสิบแปดปี แต่ก็ผ่านการต่อสู้มานับครั้งไม่ถ้วน การตัดสินใจเด็ดขาด เรียกได้ว่าเป็นนักสู้ที่เดินออกมาจากกองเลือดและซากศพ

“แต่การที่สามารถเผชิญหน้ากับสัตว์อสูรระดับเก้าที่แข็งแกร่งกว่าเขาไม่รู้ก็เท่า และยังคงควบคุมสติและคว้าโอกาสเพียงชั่วอึดใจได้ ความสงบเยือกเย็นนี้ช่างน่าชื่นชมนัก”

พวกเขาทั้งสองเป็นถึงปราชญ์มายา สำหรับการสังหารสัตว์อสูรระดับเก้าที่เป็นเพียงปราชญ์ยุทธ์แล้วไม่จำเป็นต้องใช้พลังมากนัก

แต่เย่หยางมีพลังยุทธ์เท่าใดกัน การเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งกว่าเขามาก ชีวิตอาจจะสูญสิ้นได้ทุกเมื่อ แต่เขาก็ยังรักษาสติ และฉวยโอกาสสังหารสัตว์อสูรระดับเก้าได้สำเร็จ แม้พวกเขาทั้งสองที่สงบเยือกเย็นก็ยังรู้สึกตื่นตกใจ

“อัจฉริยะที่เก่งกาจเช่นนี้ หากปล่อยให้เขาอยู่ในโลกภายนอกก็น่าเสียดาย รีบรับเข้ามาอยู่ในวิหารเซียนเถอะ เขาจะต้องเติบโตเป็นผู้ทรงพลังที่น่ากลัวอย่างแน่นอน” สุ่มู่เหินกล่าว

“เรื่องนี้ข้าเองก็รู้ แต่เจ้าวิหารได้สั่งการไว้ ท่านเองก็เห็นข้าทำอะไรไม่ได้เลย” ทูตหยวนหมิงถอนหายใจ

“เปลี่ยนแปลงไม่ได้จริง ๆ หรือ หากอัจฉริยะเช่นนี้ต้อง
ดับสูญจนน่าเสียดายจริง ๆ” สุ่มอู่เหินรู้สึกเสียดาย

“อย่ากังวลเลย ข้าเชื่อว่าเจ้าวิหารจะต้องมีแผนการของ
เขา พวกเราแค่รอดูก็พอ” ทูตหยวนหมิงกล่าว

“ก็คงต้องเป็นเช่นนี้แล้ว” สุ่มอู่เหินกล่าว

ทั้งสองคนพูดคุยกันสักพักแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เพียง
มองดูกระดานหมากล้อมเงียบ ๆ

ตอนนี้อันดับหนึ่งที่แสดงอยู่บนกระดานหมากยังคงเป็น
ของเยาเยวี่ คะแนนของนางอยู่ที่สองล้านสามแสนหกหมื่นแต้ม
ครอบครองอันดับหนึ่งอย่างเหนียวแน่น

อันดับสองคือเย่หยาง หนึ่งล้านเก้าแสนเจ็ดหมื่นแต้ม
หากไม่มีหนึ่งล้านแต้มเมื่อสักครู่นี้ เขาจะอยู่ในอันดับที่ห้าเท่านั้น

ตามหลังเย่หยางคือมู่อู่ฉิง ด้วยคะแนนหนึ่งล้านเก้า
แสนหกหมื่นแต้ม ห่างจากเย่หยางเพียงหนึ่งหมื่นแต้มเท่านั้น

อันดับสี่เป็นของเหยียนฉู่ชิง ยอดฝีมือจากเกาะจันทรา
อัสตงแห่งเขตแดนใต้ มีคะแนนหนึ่งล้านสามแสนหนึ่งหมื่นแต้ม
บุตรศักดิ์สิทธิ์แห่งดินแดนศักดิ์สิทธิ์แท้ผู้นี้แข็งแกร่งจริงๆ

อันดับห้าคืออ้าวอู่หมิง อันดับหกเป็นของธิดาศักดิ์สิทธิ์
แห่งเกาะจันทราอัสตง และชื่อของเมิงเฟยก็ปรากฏอยู่ในสิบ
อันดับกับเขาด้วยเช่นกัน

เสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้นภายในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ปึกสวรรค์
ศิษย์ทุกคนต่างจับจ้องไปที่แผ่นศิลา สิบอันดับแรกเป็นของ
ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ปึกสวรรค์ไปแล้วครึ่งหนึ่ง แม้แต่ชื่อของ
ลู่อูเฟยเสวี่ยก็สว่างไสวโดดเด่น เพียงแต่ไม่ได้ติดหนึ่งในสิบ
อันดับแรก

โอวหยางชิงเจิง เฟิงชิงเออร์ และอู๋โยวล้วนมองแผ่นศิลา
อย่างเงิบๆ ในดวงตาดงดงามของพวกนางเต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้น

“ชิงเออร์ เจ้าบอกว่าเย่หยางกับอู๋ฉิงเป็นกึ่งทองใบหยก
กันมาแต่เล็กหรือ ตอนนี้พวกเขาอยู่ด้วยกันแล้ว เจ้าคนใจร้าย
คนนี้จะลืมพวกเราหรือเปล่า”

คำถามของโอวหยางชิงเจิงดูเหมือนจะถามไปเรื่อยเปื่อย
ทว่า ในดวงตาคู่งามกลับแฝงไว้ซึ่งความกังวล

“ฮึ่ๆ วางใจได้ เจ้ายังไม่เข้าใจฟิเยหยางหรือ เขาเคยแตะ
ต้องตรงนั้นของเจ้าไปแล้ว เขาย่อมรับผิดชอบเจ้าแน่นอน”

เฟิงชิงเออร์ไม่พูดเปล่าๆ มื่อยังจิ้มไปที่หน้าอกของ
โอวหยางชิงเจิงอีกด้วย ตอนนี้พวกนางเป็นเพื่อนรักที่พูดคุยกัน
ได้ทุกเรื่อง ความลับเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้จึงถูกขุดคุ้ยขึ้นมาอย่าง
หมดเปลือก

ใบหน้าของโอวหยางชิงเจิงแดงก่ำ ก่อนจะทำหน้าอีกฝ่าย
ด้วยความโกรธ “เจ้านี้ใจกล้าขึ้นทุกวัน บังอาจมาล้อเลียนข้า
หรือ ดูซิว่าข้าจะจัดการกับเจ้ายังไง”

ชิงเออร์รีบหลบมือที่จะยื่นเข้ามาจิกจี๋นาง แล้วรีบดึง
อุโยวแล้วเข้ามาบังไว้ “โยวแล้วรีบช่วยข้าเร็ว ฟิชิงเจิงจะรังแก
พวกเรา”

เด็กสาวทั้งสามเป็นเสมือนผีเสื้อในสวนดอกไม้ เสียง
หัวเราะกังวานใสดังระฆังเงินดังขึ้นเป็นครั้งคราว

‘ฟาบ’

ลูกธนูพุ่งทะลุหัวของสัตว์อสูรรระดับเก้าตัวหนึ่ง มันคือ งูเหลือมที่มีเกราะป้องกันแข็งแกร่งมาก พิษของสิงโตหาง แมงป่องทำอะไรมันไม่ได้มากนัก แต่ทำให้มันชาเป็นอัมพาต ยังทำได้ไม่ถึงสามลมหายใจเลย

โชคดีที่เย่หยางรู้ว่าสัตว์อสูรที่มีเกล็ดเช่นนี้มีความ ต้านทานต่อพิษสูงมาก เขาจึงเตรียมการไวล่วงหน้า มาถึงก็เปิด การโจมตีอย่างรุนแรง สุดท้ายก็สังหารมันได้สำเร็จด้วยธนู จันทรรกาส

นี่เป็นสัตว์อสูรรระดับเก้าตัวที่สามที่เย่หยางสังหารในช่วง สองเดือนที่ผ่านมา เพราะเย่หยางพบว่าการกินเนื้อของสัตว์อสูร ระดับนี้สามารถเสริมสร้างร่างกายได้อย่างรวดเร็ว

ตอนนี้เมื่อใช้กายามังกรคชสาร ทั้งทั้งร่างกายของเขา แปรเปลี่ยนเป็นสีเงินแล้ว ทว่ายังไม่บรรลุถึงขั้นสมบูรณ์ จึงยังไม่ สามารถเรียกกายาเงินออกมาได้

การล่าสัตว์ในโลกอสูรเป็นเรื่องอันตรายมาก แม้พวกมัน
จะไม่ได้รวมตัวกันเป็นฝูง แต่ละตัวต่างเคลื่อนไหวตามลำพังและ
มีอาณาเขตเป็นของตัวเอง

แต่บางครั้ง การต่อสู้ที่ดุเดือดก็ดึงดูดความสนใจของ
สัตว์อสูรที่แข็งแกร่งตัวอื่นๆ เมื่อครั้งเดือนก่อน ตอนที่เย่หยาง
ต่อสู้กับสัตว์อสูรระดับเก้าขั้นต้นก็ได้ไปรบกวนสัตว์อสูรที่
แข็งแกร่งตัวหนึ่งเข้า

สัตว์อสูรตัวนั้นเป็นสัตว์อสูรระดับปราชญ์ยุคชั้นกลาง
พลังเทียบเท่ากับยอดฝีมือระดับปราชญ์มาฆาของมนุษย์
เย่หยางถูกสัตว์อสูรระดับเก้าสองตัวรวมประกบจนเกือบจะต้อง
ทิ้งชีวิตไว้ที่นี่แล้ว

สุดท้ายเย่หยางก็ใช้มังกรคชสารประสานกายร่วมกับ
หมัดมรณะ แต่ก็ทำได้แค่ทำให้สัตว์อสูรระดับเก้าขั้นกลางตัวนั้น
บาดเจ็บสาหัส ส่วนเขาก็หนีกลับมายังสนามรบอสูร รอดพ้นจาก
ความตายมาได้อย่างหวุดหวิด

เนื่องจากมิติในอุโมงค์ที่เชื่อมต่อกับโลกอสูรนั้นไม่เสถียร
เมื่อใดก็ตามที่มีสัตว์ระดับปราชญ์ยุคหลุดเข้ามา มิติจะเกิด

ความเสียหาย แล้วบังเกิดหลุมดำขึ้น ต่อให้เป็นสัตว์อสูรระดับ
เก้า หากถูกดูดเข้าไปก็จะดับสูญ

โดยพื้นฐานแล้วจึงไม่มีสัตว์อสูรระดับเก้าตัวไหนกล้า
เข้าไปในอุโมงค์มิติ ดังนั้นตอนที่สัตว์อสูรตัวนั้นไล่ตามเย่หยาง
เข้ามา มันจึงถูกดูดเข้าไปในรอยแยกมิติด้วยความไม่ระวัง

เย่หยางเห็นกับตาว่า ตอนที่สัตว์อสูรระดับเก้าชั้นกลาง
ถูกดูดเข้าไปในหลุมดำนั้น มันถูกพลังที่น่ากลัวบดขยี้จนกลายเป็น
เศษซาก หัวใจของเขาเต้นแรงด้วยความตื่นตกใจ

ครั้งนี้เขาได้เห็นความน่ากลัวของหลุมดำแล้ว แม้แต่
สัตว์อสูรที่แข็งแกร่งขนาดนั้นยังถูกทำลายกลายเป็นเถ้าถ่าน
ในพริบตา เขาผ่านไปมาในอุโมงค์แห่งนี้บ่อยหลายครั้ง คิดไป
คิดมาก็อดรู้สึกขนลุกขึ้นมาไม่ได้

แต่เมื่อคิดว่าพลังยุทธ์ของตนแค่ระดับมหายุทธ์เท่านั้น
ไม่ได้ทำให้เกิดความผันผวนมากนักก็โล่งใจขึ้นมาก อย่างไรก็ตาม
นับจากเกิดเหตุการณ์ครั้งนั้นแล้ว เย่หยางก็ระมัดระวัง
มากขึ้น

เขาสั่งเกณฑ์งูเหลือมตัวนี้อยู่เป็นเวลานาน จนมั่นใจว่าไม่มี
อสุรแข่งแกร่งระดับแก้ตัวอื่นๆ อยู่ใกล้เคียง จึงลงมือ

หลังจากเก็บซากของงูเหลือมแล้ว เย่หยางก็รีบวิ่งกลับ
ไปที่อุโมงค์มิติเพื่อผ่านกลับมายังสนามรบอสุร

แม้จะสังหารงูเหลือมได้ แต่พลังของเขาก็เหลือไม่ถึงครึ่ง
หากเจอสัตว์อสุรระดับแก้เข้าอีกจะอันตรายมาก

เย่หยางลักลอบผ่านอุโมงค์ไปมาเพื่อล่าสัตว์อสุรระดับแก้
อย่างไม่หยุดหย่อน เวลาผ่านไปห้าเดือนกว่าๆ โดยไม่รู้ตัว
เหลือเวลาอีกไม่กี่วัน การทดสอบก็จะสิ้นสุดแล้ว

ในช่วงห้าเดือนที่ผ่านมา เย่หยางเองก็จำไม่ได้ว่าตน
ข้ามไปล่าสัตว์อสุรระดับแก้ได้มากน้อยเพียงใด รู้เพียงแค่ว่า
เมื่อใดที่เสบียงหมด เขาก็จะออกไปล่า เวลาที่ผ่านมาเนิ่นนานก็
เป็นแบบนี้ไม่เคยหยุด

ช่วงห้าเดือนที่เย่หยางออกล่าอย่างต่อเนื่อง ระดับการฝึก
ตนของเขาก็เพิ่มขึ้นจนบรรลุมหายุทธ์ขั้นสามนภา นอกจากนี้

กายามังกรคชสารก็เข้าสู่ชั้นสมบุรณ์ของระดับที่สอง สามารถเรียกกายาเงินออกมาได้แล้ว

เมื่อเดือนที่แล้ว พิชของสิงโตหางแมงป่องหมดลง เมื่อต้องเจอกับสัตว์อสูรระดับเก้า เขาก็ทำได้เพียงพึ่งพาพลังการต่อสู้ที่แท้จริงของตัวเองเท่านั้น

แม้จะกินแรงไปหน่อย แต่หลังจากเปิดใช้งานกายาเงินแล้ว พลังการต่อสู้ของเย่หยางก็เพิ่มสูงขึ้นถึงระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน สามารถเอาชนะสัตว์อสูรระดับเก้าตอนต้นได้สบายๆ

แต่สิ่งที่เย่หยางไม่รู้ก็คือ โลกภายนอกกำลังจะเสียดีกันหมดแล้ว เพราะตอนนี้ชื่อของเย่หยางขึ้นไปอยู่อันดับสูงสุดด้วยคะแนนสามสิบเจ็ดล้านแต้ม ทำให้ผู้คนเกิดความตื่นกลัว

อันดับที่สองเป็นของเยาเยว่ คะแนนอยู่ที่สิบเก้าล้านแต้ม

อันดับที่สามเป็นของมู่วี่ฉิง มีคะแนนสิบหกล้านแต้ม

สัตว์อสูรระดับมหายุทธ์ชั้นปลายตัวหนึ่งมีคะแนนแค่หนึ่งหมื่นแต้มเท่านั้น ถ้าคำนวณตามมาตรฐานนี้ หมายความว่า

เย่หยางได้สังหารสัตว์อสูรระดับมหายุทธ์ชั้นปลายไปถึงสามพัน
เจ็ดร้อยตัวเลยทีเดียว

บางคนถึงกับสงสัยว่าสัตว์อสูรระดับมหายุทธ์ในสนามรบ
อสูรถูกพวกเขาสังหารจนหมดเกลี้ยงไม่เหลือแล้วใช่หรือไม่

เพราะในช่วงเดือนสุดท้าย นอกจากเย่หยางแล้ว คณะ
ของทุกคนกระตือรือร้นเข้ามา เห็นได้ชัดว่าจำนวนของสัตว์อสูร
ไม่เพียงพอแล้ว

“ฮ่าๆ พี่อู๋เหิน คราวนี้ท่านแพ้แล้ว” ทูตหยวนหมิงหัวเราะ
เบาๆ

“ฮ่าๆ แพ้ก็แพ้ แพ้อย่างมีความสุข แพ้ด้วยความยินดี
เผ่าพันธุ์มนุษย์ของเรามีอัจฉริยะเช่นนี้ ข้ายอมแพ้เป็นหนี่ครั้ง
เลยก็ได้” สู้ยอู๋เหินไม่ได้รู้สึกเศร้าโศกเลยสักนิด แต่กลับอึด
ไปด้วยความสุข

“ฮี่ๆ เย่หยางค่อนข้างจะเจ้าเล่ห์ไปสักหน่อย ถ้าเขาเย่ว
กล้าข้ามอุโมงค์มิติคงไม่แพ้ให้เย่หยางแน่ๆ” ทูตหยวนหมิงกล่าว

“อย่างไรเสีย เยาเยาว์ก็เป็นสตรี นางไม่มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตัวเองอย่างหนักเหมือนเย่หยาง ดังนั้นจึงยากที่นางจะก้าวข้ามอุปสรรคในใจนี้ไปได้ แต่เย่หยางไม่เหมือนกัน ดูจากผมสีขาวของเขาก็น่าจะรู้แล้ว คนแบบนี้ถ้าไม่สิ้นชีวิต จะต้องกลายเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ระดับผู้มีอำนาจชี้อวด พวกเรารอดูกันต่อไปเถอะ” สุ่มู่เห็นกล่าวด้วยความคาดหวัง

ทูตหยวนหมิงพยักหน้า แล้วจู่ๆ ก็เห็นกระดานหมากล้อมสั้น “ฮ่าๆ ถึงเวลาแล้ว การทดสอบสิ้นสุดลงแล้ว ในที่สุดข้าก็สามารถส่งรายงานที่น่าพอใจที่สุดได้เสียที”

เขาวางสองมือลงบนกระดานหมากล้อม กระดานทั้งหมดสั้นสะเทือนอย่างรุนแรง ทันใดนั้น ร่างของคนหลายสิบคนก็ปรากฏขึ้นบนอากาศเบื้องหน้าแผ่นศิลาใจกลางดาราจักรภววิญญาน

บทที่ 417 ทำประลองกับจินเกอ

จู่ ๆ ก็มีคนปรากฏขึ้น ผุ่งชนับแสนที่เฝ้าอยู่หน้าแผ่นศิลาต่างมองเห็นเย่หยางในชุดคลุมสีดำ ผมยาวสีขาวปลิวไสวเสมือนหนึ่งเทพสงครามเยือนโลกา

สมาชิกตระกูลเย่ทั้งหมดส่งเสียงเฮลั่น บางคนตื่นเต้นจนนัยน์ตาแดงกำ บางจนถึงกับน้ำตาไหลออกมา

เมื่อเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยของคนตระกูลเย่ เย่หยางก็รู้สึกอบอุ่นใจ ไม่ว่าเวลาใดก็ยังมีผู้คนมากมายที่คอยให้กำลังใจเขาอยู่เสมอ

โดยเฉพาะเมื่อเห็นน้ำตาที่คลออยู่เต็มเบ้าของท่านปู่ ท่านพ่อท่านแม่ เย่ชิงเสวียน และเย่ชิงเจี้ยน เย่หยางก็อยากร้องให้ตามไปด้วย

แต่เย่หยางสังเกตเห็นว่าสายตาของคนส่วนใหญ่ต่างก็มุ่งมาที่ตน ในแววตาเต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธา

“ฮ่าๆ ลูกพี่ ยินดีด้วย ชื่อของลูกพี่อยู่ในอันดับหนึ่ง รายชื่อศิษย์หลักของวิหารเขียนไม่หนีไปไหนแน่นอน” เมิงเพย เอ็ดตะโรเสียงดังทันทีที่ปรากฏตัว

ยังไม่ทันที่เย่หยางจะตอบกลับ อ้าว อุ๋หมิงและ หลัวเสวียเฟิงก็รีบแสดงความยินดีกับเย่หยางด้วยสีหน้าตื่นเต้น ในเวลาเดียวกัน มู่อวีจิงและเยาเยวี่ก็เดินมาหาเขาเช่นกัน

ดวงตาคู่งามของมู่อวีจิงเต็มไปด้วยความสุข เดิมทีนาง กังวลว่าเย่หยางจะไม่พอใจเพราะถูกตนแซงหน้า แต่ตอนนี้ ดูเหมือนนางจะคิดมากไปเองคนเดียว

“เย่หยาง บอกข้าหน่อยสิว่าเจ้าทำได้ยังไง” เยาเยวี่ถาม ด้วยน้ำเสียงไม่ยอมแพ้

เย่หยางทำหน้าสงสัยแล้วถามว่า “ทำอะไรหรือ”

“หิ ยังจะมาเสแสร้ง เจ้าไปเจอรังสัตว์อสูรหรือไง ถึงได้ คะแนนมามากมายขนาดนี้” เยาเยวี่ถามคำถามที่ทุกคนสงสัย

เมื่อเข้าสู่สนามรบอสูรแล้ว เยาเยว้ก็สังหารสัตว์อสูรอย่างบ้าคลั่ง แต่หลังจากผ่านไปสามเดือน สัตว์อสูรระดับมหายุทธ์ก็เริ่มหาได้ยากขึ้น

เยาเยว้จึงขยายขอบเขตการค้นหา แต่ก็ยังไม่พบกลุ่มสัตว์อสูรขนาดใหญ่ นางรู้สึกเบื่อหน่าย แต่ก็จำต้องตามล่าสัตว์อสูรที่อยู่ตัวเดียวแทน

กระทั่งเดือนสุดท้าย นางแทบจะไม่เห็นสัตว์อสูรระดับมหายุทธ์เลยด้วยซ้ำ ที่เห็นบ่อยที่สุดคือผู้เข้าร่วมการทดสอบที่วิ่งไปมา

ดังนั้นเยาเยว้จึงรู้สึกคับข้องใจและถามคำถามนี้ออกมา

เย่หยางหัวเราะและตอบว่า “ข้าแทบจะไม่ได้สังหารสัตว์อสูรในสนามรบอสูรเลย ข้าลอดผ่านอุโมงค์มิติไปยังโลกอสูร ที่นั่นมีสัตว์อสูรให้ฆ่าไม่หมดไม่สิ้น”

คำพูดของเย่หยางทำให้หัวใจของทุกคนสั่นสะท้าน เพราะพวกเขาต่างก็รู้ว่ามียุโมงค์มิติ แต่ไม่มีใครกล้าเดินเข้าไป

พวกเขาเป็นคนของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ก่อนออกเดินทาง ผู้เฒ่าได้เตือนพวกเขาไว้ว่าอย่าได้เดินทางข้ามอุโมงค์มิติ เด็ดขาด เพราะในโลกอสูรที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งมีสัตว์อสูรระดับเก้าอยู่ หากเผชิญหน้าเมื่อไร ต้องตายแน่นอน

แต่เย่หยางไม่รู้เรื่องนี้ อ้าวฮึงมิงที่มาด้วยกันก็มัวแต่ กินดื่มกับเขาจนลืมคำเตือนของจ้าวซิงเหอไปสิ้น

“พี่เฒ่าเข้าไปในโลกอสูรจริงๆ หรือนี่นั่นมีสัตว์อสูรระดับ ปราชญ์ยุทธ์เชียวนะ เจ้าได้เจอหรือไม่” เหยียนฉู่ซิงถามด้วย สีหน้าตกใจ

เย่หยางกำลังจะตอบ แต่จู่ๆ สุ่มู่เหินและทูตหยวนหมิง ก็ปรากฏตัวต่อหน้าฝูงชน ผู้คนทั้งหมดจึงเงยบลงทันที

“เออละ ในเมื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบทุกคนกลับมากัน ครบแล้ว เวลานี้เรามาเริ่มประกาศผลกันดีกว่า” ทูตหยวนหมิง เอ่ยทำลายความเงียบ

คำพูดของทูตหยวนหมิงทำให้ผู้เข้าร่วมการทดสอบตกใจ พวกเขาพบว่าพวกของเหลยเหวินซานและห่านลั่วหลี่ไม่ได้ ปรากฏตัว

เมื่อได้ยินคำพูดของทูตหยวนหมิง พวกเขาถึงได้เบน
สายตาไปที่แผ่นศิลา รายชื่อที่อัดแน่นอยู่บนแผ่นศิลาได้มืด
ลงแล้ว

เวลานี้พวกเขากำลังเข้าใจแล้วว่าเหตุใดทูตหยวนหมิงถึง
พูดว่า ‘ทุกคนกลับมากันครบแล้ว’ หมายความว่าคนอื่น ๆ
เสียชีวิตแล้วนั่นเอง

ทูตหยวนหมิงไม่สนใจอาการแปลกใจของทุกคน แล้ว
พูดต่อว่า “ผลลัพธ์ชัดเจนแล้ว เย่หยาง เย่าเยว่ และมู่อู่จึง
สามคนนี้ได้รับสิทธิ์ของสามอันดับแรก พวกเจ้าได้รับโอกาส
เป็นศิษย์หลักของวิหารเซียน ขอแสดงความยินดีด้วย”

เมื่อเห็นทูตหยวนหมิงยิ้มให้ ทั้งสามคนต่างรีบทำความ
เคารพตอบ ทว่า ใบหน้าของเย่หยางกลับดูจะไม่ค่อยยินดีเท่าไร
นัก และสายตาของเขาก็เฝ้าแต่จ้องมองไปที่มหาผู้เฒ่าสาม
ฉินเกอที่ยืนห่างออกไป

“หลังจากนี้ พวกเจ้าสามารถนำคะแนนที่ได้ไปแลก
เปลี่ยนสมบัติวิเศษได้ แล้วข้าจะส่งคนนำรายการไปให้พวกเจ้า”

เมื่อเห็นสายตาของเย่หยาง ทูตหยวนหมิงก็ยิ้มเล็กน้อย “ข้าเคยพูดไปแล้วว่าหากเจ้าได้อันดับหนึ่ง ข้าจะให้โอกาสเจ้า ตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้ว”

เย่หยางพยักหน้า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์ต้องขอขอบคุณท่านทูตหยวนหมิงที่สนองความต้องการ ศิษย์ขอทำประลองจินเกอ” คำพูดของเขาทำให้ทั่วทั้งบริเวณเจียบกริบ เหลยเซี่ยนซางและจินเกอที่อยู่ในระยะใกล้เคียงก็มีสีหน้าที่โกรธเกรี้ยว บนใบหน้าของจินเกอเต็มไปด้วยจิตสังหารเย็นเยือก

ตอนนั้นที่ทูตหยวนหมิงบอกว่าจะให้โอกาสเย่หยางทำประลองกับจินเกอ คำพูดนี้ไม่มีผู้ใดเก็บมาใส่ใจ เพราะการทำประลองกับปราชญ์ยุทธ์ก็ไม่ต่างอะไรกับการรันทบที่ตายต่อให้พลังยุทธ์ของเย่หยางในตอนนี้จะบรรลุระดับมหายุทธ์แล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่มี ความหวังเลยสักนิด

แต่จินเกอในฐานะมหาผู้เฒ่าสามของดาราจักรนก-วิญญานมีสถานะสูงส่ง กลับถูกเด็กรุ่นหลังระบุชื่อทำรบ นี่ถือเป็นการดูถูกเขาอย่างมาก

“เย่หยาง ในฐานะหัวหน้าตระกูล ข้าขอสั่งให้เจ้าถอน
คำท้าประลอง” เส้นเลือดปูดโปนอยู่บนใบหน้าของเย่หนู คำพูด
ของเย่หยางทำให้เขาโกรธซึ่ง เย่หยางจะส่งตัวเองไปตายในมือ
ของศัตรูหรืออย่างไร

เย่หยางสายตีสีระ “ท่านปู่ ข้าโตเป็นหนุ่มแล้ว วัยนี้คง
ยากจะไม่ให้อีกเหิม ท่านปู่ยอมตามใจข้าสักครั้งเถอะ”

“เย่หยาง เจ้าคิดดีแล้วใช่หรือไม่ เมื่อการท้าประลอง
เริ่มต้นขึ้น ชีวิตและความตายจะถูกกำหนดโดยโชคชะตา ไม่มี
ผู้ใดสามารถแทรกแซงได้” ทูตหยวนหมิงกล่าวเตือน

“ข้าคิดดีแล้ว רבกว่นท่านทูตด้วย” เย่หยางประสานมือ
คำนับ

“ดี ถ้าเช่นนั้นก็เริ่มกันเลย”

เมื่อพูดจบ ทูตหยวนหมิงก็โบกมือ หลังจากพื้นที่ผืนผวน
เวท้วงกลมรัศมีขนาดร้อยลี้ก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

สิ่งที่ทำให้เย่หยางประหลาดใจก็คือเวทนี้เป็นศัสตรา
ปราชญ์ที่ทรงพลังมากขึ้นหนึ่ง ความแข็งแกร่งนั้นไม่ต้องพูดถึง

ต่อให้เป็นปราชญ์ต่อสู้กันบนนั้นก็ไมอาจสร้างความเสียหาย
ใดๆ ให้มันได้

“ในเมื่อเจ้ารนาที่ตาย เช่นนั้นข้าจะสนองให้เจ้าเอง”
ฉินเกอดกัณไม่ไหวอีกต่อไป ก้าวเท้าเข้าสู่เวท

เมื่อเห็นฉินเกอก้าวขึ้นสู่เวทแล้ว เย่หยางก็ส่งยิ้มให้
มู่อวีฉิงและคนอื่นๆ เพื่อส่งสัญญาณบอกทุกคนว่าไม่ต้องกังวล
ก่อนจะก้าวขึ้นสู่เวทตามไป

เมื่อข่าวการประลองระหว่างเย่หยางและฉินเกอแพร่
กระจายออกไป ทัวทั้งดาราจักรนภวิญญานก็พลันเดือดพล่าน
ไม่ว่าจะเป็นศิษย์ของดาราจักรเองหรือสมาชิกตระกูลลับ ผู้ใด
ที่มาได้ ล้วนมารวมตัวกันแน่นขนัดอยู่รอบเวท

บนเวท คนสองคนยืนจ้องหน้ากัน

ฉินเกอเย้ยเยาะ “เจ้านี่ช่างโง่เขลา บังอาจท้าทาย
ปราชญ์ยุทธ์ วันนี้ชีวิตของเจ้า ข้าจองแล้ว”

ดวงตาของเย่หยางเย็นเยียบ “เจ้าเฒ่า จนปานนี้แล้วยังไม่รู้สำนึกอีกหรือ วันนี้ข้าจะเด็ดหัวสุนัขของเจ้าเพื่อแก้แค้นให้กับเหล่าทหารกล้าตระกูลเย่ที่ล่วงลับไป”

“ฮ่า ๆ ๆ ข้าเหลือทนกับความขลาดเขลาของเจ้าแล้ว ไปลงนรกซะ”

ทันทีที่พูดจบ ฉินเกอก็ปลดปล่อยพลังอาณานิเวศออกมา พลังปราณที่มองไม่เห็นพลันฉีกเย่หยางเอาไว้

หลังจากฉีกเย่หยางเอาไว้แล้ว ในมือฉินเกอก็ปรากฏกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง ทันทีที่กระบี่ยาวเล่มนี้ปรากฏขึ้น แม้แต่อากาศโดยรอบก็เริ่มบิดเบี้ยว ที่แท้สิ่งนี้ก็คือสมบัติวิเศษระดับ ศัสตราปราชญ์

เห็นได้ชัดว่าฉินเกอกำลังโกรธมาก ไม่คิดจะให้โอกาสเย่หยางเลยด้วยซ้ำ หมายถึงจะสังหารเย่หยางให้ตายภายในคมกระบี่เดียว

หนึ่งกระบวนท่าโจมตีออกไป เสียงดังสะท้อนเลื่อนลั่น พลังแห่งปราชญ์ยุทธ์ถูกปลดปล่อยออกมา ผู้คนที่มาชมการ

ต่อสู้ทั้งหมดต่างก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน กระบวนท่านี้ไม่มีทาง
ต้านทานได้แน่นอน

เมื่อเห็นพลังที่น่าสะพรึงกลัว สีหน้าของมู่อวีฉิงก็พลัน
ซีดขาว นางในตอนนี้อาจเป็นมหายุทธ์ชั้นปลายแล้ว แต่หาก
ต้องเผชิญกับการโจมตีแบบนี้ เกรงว่านางก็คงไม่มีโอกาสรอด
ชีวิต

“วางใจได้ เย่หยางไม่ใช่คนชั่ววาม เชื่อใจเขาเถอะ”

เยาเย่ว์จับมือของมู่อวีฉิง พลังพลบโยนเบาๆ

ในขณะเดียวกัน ในแววตาของเยาเย่ว์ที่กำลังจ้องเขม็ง
ไปยังคนทั้งสองบนเวทีกลับสะท้อนภาพประหลาดขึ้น

“กายาเงินมังกรคชสาร...ปรากฏ”

เบื้องหลังของเย่หยางปรากฏเงาเสมือนของมังกรคชสาร
ขนาดพันจี้ เสียงคำรามของช้างดังกึกก้องไปทั่วฟ้า ทัวทั้ง
ร่างกายของเย่หยางกลายเป็นสีเงิน

หลังจากที่เย่หยางเรียกกายาเงินมังกรชสารออกมาแล้ว
ระลอกพลังรุนแรงพุ่งตรงเป็นลำขึ้นสู่ท้องฟ้าราวกับพายุสลาตัน
แม้แต่เวทีกี่ไม่อาจกักกันลมปราณของเขาได้

เย่หยางในยามนี้เสมือนหนึ่งเทพเจ้าจากสวรรค์ที่กำลัง
จ้องมองโลกด้วยแววตาทะเยาเยย ลึกลงไปในดวงตาคลาย
เป็นสีเงินทั้งหมด ดุจตะวันใหญ่สองดวง สาดส่องเจิดจ้าไปทั่วทั้ง
โลกันตร์

ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ให้มากความ แค่วี้งกำปั้น
ออกไปหนึ่งหมัด

‘ปัง’

หมัดของเย่หยางปะทะกับกระบี่ศัสตราปราชญ์ของ
จินเกอ เสียงดังกึกก้อง พลังกำลังมหาศาลกระแทกให้จินเกอ
กระเด็นลอยไปไกล

‘โครม’

จินเกอที่กระเด็นลอยไปด้านหลังกระแทกเข้ากับกำแพง
มิติของสังเวียน มวลอากาศสนั่นสะเทือนจนเกิดระลอกคลื่น แต่

‘ไม่มีความเสียหายใดๆ ตรงกันข้าม จินเกอกลับกระอักเลือดออกมา

เพียงหมัดเดียว ฟาดินพลันเปลี่ยนสี ความอาจหาญที่ไม่อาจต้านทานได้

ฝูงชนรอบเวทีเงียบบริบ มีเพียงหัวเสวียเฟิงและเมิ่งเฟยเท่านั้นที่นัยน์ตาเป็นประกาย นี่แหละคือลูกพี่ของพวกเขา ลูกพี่ที่ไร้ผู้ท้าทายตลอดกาล

“นี่ใช่หยางเอ๋อร์ของเราจริงๆ หรือ”

ดวงตาของเย่หลิงที่ยืนเต็มไปด้วยความตื่นตกใจ ความแข็งแกร่งของเย่หยางในตอนนี้เป็นความคาดหมายของทุกคนไปมาก

‘ฮู’

ยังไม่ทันที่ทุกคนจะฟื้นจากความตกใจ หมัดที่สองของเย่หยางก็พุ่งทะยานออกมา ไม่เปิดโอกาสให้จินเกอได้หายใจเลย

จินเกอเกือบจะถูกหมัดของเย่หยางฉีกทิ้ง ในขณะที่กำลังจะตั้งหลักก็เห็นอีกหมัดของเย่หยางตามติดเข้ามา

เขากำลังจะสกัดกัน แต่แล้วกลับรู้สึกเจ็บร้าวที่บริเวณอก
หมัดหนึ่งได้กระแทกลงบนอกของเขาแล้ว พละกำลังอัน
น่าสะพรึงกลัวอัศจรรย์นอกของเขายุบ โลหิตถูกพ่นออกมาจากปาก
อย่างบ้าคลั่ง ทั้งยังมีเศษอวัยวะภายในปะปนออกมาด้วย

หมัดที่เย่หยางใช้ในครั้งนี้ แม้แต่σύอยู่เหินและทูต-
หยวนหมิงต่างก็รู้สึกสั่นไหวในใจ เย่หยางเคยใช้หมัดนี้มาก่อน
แต่หมัดในครั้งนี้อาจสาหัสเกินกว่าจะเข้ากับเจตจำนง
แห่งหมัด ไม่มีทางที่ปราชญ์ยุทธ์จะต้านทานได้

เมื่อเห็นฉินเกอที่ถูกเย่หยางซัดไปสองหมัด หมดสภาพ
จนตรอกไร้แรงตอบโต้ เหลยเซี่ยนซางที่รับชมการต่อสู้อยู่ใน
ระยะไกลถึงกับหน้าเปลี่ยนสี

แม้แต่ผู้ชมนับล้านคนก็นิ่งอึ้งพูดไม่ออก การต่อสู้
ข้ามระดับเช่นนี้ พวกเขาไม่เคยอาจหาญจินตนาการมาก่อน
มหายุทธ์คนหนึ่งสามารถทำให้ปราชญ์ยุทธ์บาดเจ็บได้ ทั้งยัง
เป็นการบาดเจ็บที่สาหัสสาครรจ์

ตอนนี้มู่วี่จึงสามารถถอนหายใจได้อย่างโล่งอก
เมื่อเห็นว่าเย่หยางแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ในใจของนางก็เต็ม

ไปด้วยความตื่นตัน นางรู้ดีถึงสาเหตุที่เย่หยางเกลียดชังพวกเขามากมายถึงเพียงนั้น ส่วนหนึ่งที่สำคัญมากก็มาจากตัวนาง

แม้ฉินเกอจะถูกโจมตีไปสองครั้งติดต่อกัน แต่จู่ๆ เขาก็แผดเสียงคำรามลั่น ดอกไม้ขนาดใหญ่จึงปรากฏขึ้นเบื้องหลัง

“บุปผามหามรรคา!”

มีคนร้องออกมาด้วยความตกใจ พวกเขารู้ว่าดอกไม้นี้คือบุปผามหามรรคา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพลังทั้งหมดของปราชญ์ยุคหนึ่งบุปผา

“ไปตายซะ” ฉินเกอคำรามออกมาด้วยความโกรธ กระบี่ศัสตราปราชญ์ในมือยกสูงขึ้น แรงกดดันอันน่าสะพรึงกลัวพุ่งทะยานออกมา แม้แต่เมฆบนท้องฟ้าก็ยังเดือดพล่าน

เขาฟาดกระบี่นั้นลงมาที่เย่หยางอย่างรุนแรง

บทที่ 418 สังหารปราชญ์ยุทธ์

เมื่อเห็นฉินเกอเปิดใช้งานบุปผามหามรรคา และใช้พลังทั้งหมดปลุกศัสดราปราชญ์ สีหน้าของส่วยอู่เหินก็แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย คิดจะยื่นมือเข้าแทรก

แต่ทันใดนั้น ทูตหยวนหมิงกลับยื่นมือมาขวาง แล้วส่ายศีรษะเบาๆ จนยากจะสังเกตเห็น ส่วยอู่เหินจำต้องถอยกลับอย่างฉุนเฉียว

เย่หยางจับจ้องฉินเกอที่กำลังพุ่งเข้ามาหา ก่อนจะแค้นเสียงยี้มเยาะ สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมอย่างที่สุด แล้วดาบวิเศษเล่มหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในมือของเขา

ดาบรูปทรงโบราณเล่มนี้ก็คือดาบตะวันจันทราเจียนคุนที่เขายึดมาจากเหลยเหวินซาน ตามดาบประดับประดาด้วยทัศนียภาพของตะวันจันทราภูผาธารา กลิ่นอายโบราณเปี่ยมล้น

ดาบเล่มนี้เป็นสมบัติที่เหลยเซียนชาวใต้รับมานานหลายปี แต่ไม่เคยรู้ประวัติความเป็นมาของมัน อีกทั้งตระกูลของเขาก็ไม่เคยมีนักดาบ ดังนั้นดาบเล่มนี้จึงถูกเก็บไว้ท่ามกลางกองฝุ่น

ครั้งนี้เพื่อสังหารเย่หยางและใช้เป็นของล่อใจคนอื่น เขาจึงทำใจเสียสละดาบเล่มนี้ แต่เขาคิดไม่ถึงว่าทั้งเหลยเหวินชานและพรรคพวกจะถูกสังหารจนสิ้น กระทั่งดาบเล่มนี้ก็ยังตกไปอยู่ในมือของเย่หยาง

เมื่อดาบยาวชูขึ้นสู่ท้องฟ้า ดาบตะวันจันทราเจียนคุนก็ได้รับการเหนี่ยวนำจากพลังงานบางอย่าง มันส่งเสียงดังกึกก้อง ภาพบนด้ามดาบก็ค่อยๆ เปล่งประกายขึ้นมา

ในขณะที่เดียวกันกับที่ภาพทอแสงขึ้น เจตจำนงแห่งดาบที่นำสะพริงกลั้วก็พุ่งทะยานขึ้นสูงทะลุผ่านท้องฟ้า เจตนารมณ์ที่จะตัดพันธนาการแห่งสวรรค์ ก็ทำให้หัวใจของทุกคนสั่นสะท้าน

คนที่รู้สึกλικัดที่สุดก็คือหลัวเสวียเฟิง นัยน์ตาของเขาปรากฏความยินดีปรีดา เขาสัมผัสได้ถึงเจตนารมณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อนจากร่างของเย่หยาง ทำให้เขามองเห็นเส้นทางเบื้องหน้าได้ไกลขึ้น

σύอยู่เหินและทูตหยวนหมิงสบตากัน ต่างมองเห็นความ
ตกใจในดวงตาของอีกฝ่าย เย่หยางคนนี้ไม่ใช่แค่ผู้ฝึกยุทธ์หรือ
ผู้ฝึกวิญญาณ เขายังเป็นผู้ฝึกดาบ และความเข้าใจในวิถีดาบ
ยังลึกล้ำจนน่าตกใจ

แม้ได้หล้าจะมีผู้ใช้กระบี่นับไม่ถ้วน แต่นักกระบี่ที่ตื่นรู้
วิถีแห่งกระบี่อย่างแท้จริงจะมีสักกี่คน ยิ่งผู้ฝึกดาบด้วยแล้ว
ยิ่งมีไม่มาก ผู้ที่ตื่นรู้วิถีแห่งดาบที่แท้จริงหายากยิ่งกว่า ในรอบ
หลายพันปีอาจไม่มีสักคนเลยก็เป็นได้

แต่เย่หยางชัดเจนว่าเป็นนักดาบ เขาใช้เจตนารมณ์วิถี
แห่งดาบของตัวเองปลุกวิญญาณของดาบตะวันตกจรดเจียนคุน
ให้ตื่นขึ้น ช่างเป็นเรื่องที่น่าตื่นตะลึงมากจริงๆ

ศัสตราปราชญ์ส่วนใหญ่ ขอแค่มีพลังมากพอก็สามารถ
ใช้งานได้แล้ว แต่หากจะสำแดงอานุภาพที่แท้จริงออกมา ก็ต้อง
ได้รับการยอมรับจากวิญญาณศัสตราเสียก่อน

แต่น่าเสียดายที่วิญญาณศัสตราของศัสตราปราชญ์นั้น
ยิ่งผยองมาก จะไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อผู้ใดโดยง่าย ดังนั้นคน

ส่วนใหญ่จึงสามารถสำแดงพลังของคัมภีร์ปราชญ์ได้เพียง
ส่วนน้อยเท่านั้น

แต่เย่หยางใช้เจตนารมณ์วิธีแห่งดาบของตนสร้าง
สายสัมพันธ์กับคัมภีร์ปราชญ์ จนได้รับความไว้วางใจจาก
วิญญาณคัมภีร์ จึงสามารถสร้างเจตจำนงแห่งดาบที่น่าตกใจ
เช่นนี้ได้

เมื่อเห็นว่าเย่หยางสามารถปลุกวิญญาณคัมภีร์ของ
คัมภีร์ปราชญ์ให้ตื่นขึ้นได้ ฉินเกอก็รู้สึกตกใจมาก รีบใช้พลัง
ทั้งหมดอัดฉีดลงในกระบี่ ชัดเจนว่าเขาได้ทุ่มหมดหน้าตักแล้ว

เย่หยางไม่ได้สนใจฉินเกอ เขาตั้งใจจดจ่ออยู่บนดาบ
ตะวันจันทราเฉียนคุน ในสายตาของคนนอก เย่หยางและดาบ
ได้กลายเป็นหนึ่งเดียว ไม่แยกจากกัน

“พัน”

เย่หยางร้องออกมาเบาๆ ดาบตะวันจันทราเฉียนคุนใน
มือวาดผ่านผืนฟ้า แม้แต่ดวงดารา ยังสั่นสะเทือน

‘ตูม’

เสียงระเบิดดังขึ้น แม้แต่เวทีที่เป็นศัสตราปราชญ์ยังไม่อาจสกัดกั้น ลมปราณอันน่าสะพรึงกลัวล้นทะลักออกไปด้านนอก

เมื่อเห็นคลื่นปราณที่ซัดสาดเข้ามา ทุกคนสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายแห่งการทำลายล้างที่ปะปนอยู่ภายใน สีหน้าต่างก็ซีดขาว หากถูกกระแทกเข้าไปเต็มๆ จะต้องกลายเป็นผงธุลีในอากาศอย่างแน่นอน

“เก็บ”

ทันทีที่ทูตหยวนหมิงโบกมือ คลื่นปราณที่ล้นทะลักถูกพลังแปลกประหลาดดูดซับไว้ ไม่เหลือหลุดรอดออกมาแม้แต่หยดเดียว

ยามนี้ทุกคนถึงได้มีเวลาหันไปมองบนเวที แต่แล้วพวกเขาก็ได้เห็นคนสองคนที่อยู่ในสภาพสะบักสะบอมเลือดอาดวริน

จินเกอทรุดตัวนั่งลงกับพื้น แกวตามืดหม่นไร้แวว แขนข้างหนึ่งหายไป กระบี่ศัสตราปราชญ์ก็หมดแรงนอนนิ่งอยู่บนพื้น

ผู้คนบางส่วนต่างก็ตกใจที่พบว่าแก่นแท้ภายในร่างกาย
ของจินเกอบั่นป่วนวุ่นวาย แสดงว่าเขาได้ใช้พลังทั้งหมดเปิดใช้
งานศัสตราปราชญ์ แต่เพราะไม่ได้รับการยอมรับจากวิญญาน
ศัสตรา จึงได้รับพลังสะท้อนกลับ

แม้เย่หยางจะดูย่าแย่เหมือนกัน แต่การโจมตีเมื่อครั้ง
ไม่ได้ทำให้เขาบาดเจ็บมากนัก ลมปราณสับสนเพียงเล็กน้อย
เท่านั้น ไม่ได้เป็นอะไรมากมาย

เขาก้าวเดินเข้าไปหาจินเกออย่างเชื่องช้าพร้อมกับ
ลากดาบยาวจรดไปตามพื้น เสียงฝีเท้าที่หนักหน่วงสอดคล้อง
ประสานเป็นบทเพลงแห่งความตาย เขย่าหัวใจของผู้คนให้รู้สึก
หวาดกลัว

“จงวางมือละเว้นชีวิต คนหนุ่มสาวควรรู้จักใจกว้างและมีเมตตา
อย่าได้แค้นใจเกินไป”

เวลานี้เหลยเชียนชางทนไม่ไหวอีกต่อไป จึงตะโกน
ออกมาเสียงดัง

เพราะเขามองเห็นถึงสภาพการณ์ของจินเกอ ยามนี้
นอกจากจะต้องเจอพลังสะท้อนกลับของศัสตราปราชญ์ แก่นแท้

ท้วทั้งร่างกายยังร่วนวายไปหมด อย่าว่าแต่ตอบโต้การโจมตี
แม้แต่แรงขยับนิ้วยังไม่มีเลย

“ใจกว้างและมีเมตตาหรือ ฮ่าๆๆๆ” เย่หยางเดินไปหยุด
ตรงหน้าฉินเกอ ก่อนจะมองเหลยเซียนข้างด้วยสีหน้าเย้ยเยาะ

“คำพูดนี้ออกมาจากปากของเจ้า มันทำให้ข้ารู้สึกขบขัน
จริง ๆ ตอนนั้นที่พวกเจ้าให้ร้ายสมาชิกหลายแสนคนของ
ตระกูลเย่ เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่คิดบ้าง”

“พวกเจ้าใช้เล่ห์เหลี่ยมต่ำช้าบีบบังคับให้หญิงสาวไว้
ที่พึงต้องแบกรับความทุกข์ทรมานไปหมั้นหมายกับसारเลว
เหลยเหวินซาน เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่คิดบ้าง”

“วันนี้ต่อให้ราชาสวรรค์มาที่นี่ เขาก็ต้องตาย พวกเจ้า
ทำร้ายตระกูลเย่ของข้าก่อน เช่นนั้นก็อย่าหาว่าข้าเย่หยาง
โหดเหี้ยม”

‘ฟั๊’

ดาบในมือสะบัดหันลงไป ศีรษะของฉินเกอลอยขึ้นสูง
ผู้ทรงพลังระดับปราชญ์ยุทธ์ต้องจบชีวิตลงเช่นนี้

ความเจ็บจนปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณ มีเพียงสมาชิก
ตระกูลเยเท่านั้นที่กำหมัดแน่น ในที่สุดความแค้นก็ได้รับการ
ชำระเสียที

มู่อวีฉิงน้ำตาคลอเบ้า ทุกสิ่งที่นางทำเพื่อตระกูลเย
เย่หยางล้วนจดจำอยู่ในใจ ความอภัยสอดส่องทั้งหมดที่นางต้อง
ทนทุกข์ก็ถือว่าคุ้มค่าแล้ว

“เจ้า...เจ้ารันทาที่ตาย”

เส้นเลือดบนใบหน้าของเหลยเชียนซางปูดโปนราวกับ
กำลังจะระเบิดออกมา

“เจ้ากำลังข่มขู่ข้าหรือ” เย่หยางหรีดตาลง จิตสังหาร
ปรากฏขึ้น เขาหันไปหาทูตหยวนหมิง “ศิษย์ขอท้าประลองกับ
เหลยเชียนซาง ท่านทูต ได้โปรดยินยอมด้วยเถอะ”

เมื่อเย่หยางพูดจบ ทุกคนถึงกับสลดมหายใจ เย่หยาง
คนนี้ช่างหยิ่งผยองเสียจริง สังหารฉินเกอก็ว่าแน่นพอแล้ว นี่ยังไป
ท้าทายเหลยเชียนซางอีก

เหลยเขียนขางบรรลຸระดับปราชญ์ยุทຸธມานานหลาย
พันปี กำลังจะควบนั่นบุปผามหามรรคาดอกที่สองออกมา
เตรียมก้าวเข้าระดับปราชญ์มาเฝ้าแล้ว

“ไม่อนุญาต ตระกูลเยได้สังหารศัตรูแก้แค้นไปแล้ว
อย่าได้ก่อเรื่องอีก” ทูตหยวนหมิงปฏิเสธคำขอของเยหยาง
อย่างเย็นชา

เยหยางพยักหน้า ไม่ได้โต้แย้งอะไร เขาก้าวออกจากเวที
เดินไปด้านหน้าฝูงชนตระกูลเย

เมื่อเห็นเยหยาง เยเขียนเสียไม่สามารถถกถกมันได้อีก
ต่อไป นางรีบวิ่งเข้าไปกอดเขา แล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา

“เจ้าลูกคนนี้ รู้หรือไม่ว่าแม่เป็นห่วงเจ้ามาก”

“ท่านแม่วางใจได้ ข้าโตแล้ว ข้ารู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร
อยู่” เยหยางยิ้มพลางปลอบโยนมารดา

“เยหยาง เจ้าทำได้ดีมาก ลูกหลานตระกูลเยทุกคนจะเอา
เจ้าเป็นแบบอย่าง” เย่ซุ่นชมพลางตบท้ายของเยหยาง

เหล่าลูกหลานตระกูลเยต่างส่งเสียงโห่ร้องยินดี สายตา
ที่มองเยหยางเปี่ยมล้นไปด้วยความศรัทธา เยหยางได้กลายเป็น
ตำนานในใจของพวกเขาไปแล้ว

“เออละ ทุกคนแยกย้ายกันได้แล้ว ผู้เข้าร่วมการทดสอบ
ที่แลกของรางวัลเสร็จแล้วก็กลับสำนักของตนได้เลย สำหรับ
สามอันดับแรก อีกหนึ่งเดือน ขอให้พวกเจ้าไปรายงานตัวที่
วิหารเซียนในเขตแดนกลาง จะมีคนคอยต้อนรับพวกเจ้า”

เมื่อพูดจบ ทูตหยวนหมิงและσύอยู่เหินก็หายตัวไป
ต่อหน้าฝูงชน

เหลยเซียนซางเก็บศีรษะและร่างของจินเกอบนเวที
ด้วยใบหน้ามีดหม่น ทว่าไม่มีใครสังเกตเห็นว่าบนใบหน้าของ
เหลยเซียนซางกลับปรากฏสีหน้าโล่งใจออกมา

หลังเก็บศพของจินเกอแล้ว เหลยเซียนซางก็หันไปพูด
กับเยหยางว่า “เจ้าจะต้องเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป”

“ตาแกเงิ่เง่า ดีแต่ใช้ความแกล่มาดูถูกคนอื่น ที่นี่คือ
ดาราจักรนภวิญญาน เบื้องบนยังมีประมุขคอยดูแลอยู่ เจ้าเป็น

ตัวอะไรกัน ฤๅ” เย่หยางยังไม่ทันเอ่ยปาก เมืองเพยก็ทนต์ไม่ไหว เสี่ยงก่อน

“เด็กน้อยผู้โง่เขลา สักวันข้าจะทำให้เจ้าได้รู้ถึงความร้ายกาจของข้า” เมื่อเห็นท่าทางหยาบคายของเมืองเพย แม้แต่เหลยเซี่ยนซางยังไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ ความเดือดดาลปะทุขึ้นมาอีก

“สักวัน? รอจนเจ้าตายกลายเป็นผีหรือ ลูกพี่ของข้า พุดถูก เจ้ามันก็แค่คนแก่ที่มีอุจจาระเต็มหัว พุดกับเจ้าก็รังแต่จะทำให้ข้าขายหน้าไปด้วย รีบๆ ไสหัวไปให้พ้น อย่าอยู่ให้คนอื่นเขารู้สึกอยากอาเจียนเลย” เมืองเพยพุดจาดูแคลน

แม้บนใบหน้าจะเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน แต่ในใจกลับรู้สึกเบิกบาน เขาได้ด่าทอปราชญ์ยุทธ์ต่อหน้าผู้คนนับล้าน ช่างน่าภาคภูมิใจจริง ๆ การติดตามลูกพี่ทำให้สถานะของเขาจะสูงส่งตามไปด้วย

เหลยเซี่ยนซางโกรธจนอกแทบแตก ผมของเขาตั้งชันขึ้น สองมือกำแน่นจนได้ยินเสียงบดเบียดคลิกคล้ายคลັบล้อเหมือน

จะได้ยินเสียงกระดุกกลั่น แต่ด้วยคำพูดของทูตหยวนหมิง เขาไม่สามารถลงมือได้ ทำได้เพียงอดกลั้นไว้เท่านั้น

แต่ถ้ายังอยู่ต่อ เกรงว่าเขาอาจควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่ได้ จึงแค้นเสียงอี๊ดฮึดออกมา ก่อนจะหายตัวไปจากลานกว้าง

ทันใดนั้น เหยียนฉู่ซิงก็เดินเข้ามาหาเย่หยาง สองมือยกขึ้นประสานทักทายอีกฝ่าย “วันนี้ถือเป็นเกียรติของข้าแล้วที่มีโอกาสได้เห็นพลังอันยิ่งใหญ่ของพี่เย่ ข้าน้อมรู้สึกเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง หากมีโอกาสดูพี่เย่ไปเยือนเกาะจันทราสดงบ้าง ถึงตอนนั้น ข้าจะต้อนรับท่านอย่างอบอุ่น”

พลังการต่อสู้ที่น่ากลัวของเย่หยางในวันนี้ทำให้บุตรศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้รู้สึกเลื่อมใสศรัทธา เมื่อนึกถึงเรื่องที่เกือบจะถูกเหลยเหวินซานชักชวนให้เป็นศัตรูกับเย่หยางแล้ว ก็อดรู้สึกหวาดผวาก็ไม่ได้

เขาแอบรู้สึกโล่งใจที่ไม่ได้ผูกความแค้นกับเย่หยางเวลานี้เย่หยางได้เป็นส่วนหนึ่งของวิหารเซียนแล้ว อนาคตจะต้องเปล่งประกายอย่างแน่นอน ดังนั้นก่อนจะเดินทางกลับ เขาจึงเลือกที่จะผูกมิตรกับเย่หยางไว้

เย่หยางยิ้มเล็กน้อย ถึงแม้เหียนฉู่ซึ่งผู้นี้ดูเหมือนจะเป็นพวกเล่นเรือตามลม แต่เขาก็ไม่เคยทำผิดต่อตน เย่หยางยอมไม่เก็บมาใส่ใจ

“พี่เหียนเกรงใจไปแล้ว หากมีโอกาส ขาดต้องไปรบกวนท่านแน่”

เมื่อเห็นว่าเย่หยางไม่ได้มีความรู้สึกชุ่นเคืองกับเรื่องที่ผ่านมา เหียนฉู่ซึ่งก็รู้สึกดีใจมาก รีบกล่าวต่อว่า “เช่นนั้นข้าไม่รบกวนพี่เลยแล้ว ข้าขอตัวก่อน”

หลังจากที่เหียนฉู่ซึ่งจากไป ศิษย์แดนเหมันต์ที่เหลือเพียงสามคนก็เหลือบมองเย่หยางด้วยสายตาหวาดกลัว ก่อนจะรีบจากไปด้วยเช่นกัน

“เย่หยาง ยินดีด้วย พลังอันน่าเกรงขามของเจ้าได้เป็นที่ประจักษ์ไปทั่วทั้งใต้หล้าแล้ว อวี๋ฉิงที่รักของเจ้ายังหลงรักเจ้าจนอยากจะมอบกายให้เจ้าโดยเร็ววัน ยินดีด้วย ยินดีด้วยจริง ๆ”

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่เยาเยวี่ม้ายืนรวมกลุ่มกับหญิงสาวคนอื่นข้าง ๆ มารดาของเขา ยามนี้นางได้ยื่นมือออกมา เพื่อแสดงความยินดีกับตน

มู่อวีฉิงหน้าแดงก่ำ นางรุ่มวายกับชายเสื้อของตนเอง
ไม่กล้าแหงนหน้าขึ้นมาสบตาเย่หยางเลย

รอยยิ้มแปลกประหลาดของเยาเยว์ทำให้เย่หยางรู้สึก
ขงหลุก เขายอมสู้กับเหลยเซี่ยนซางยังดีเสียกว่าให้มาเผชิญหน้า
กับนาง

เมื่อเห็นเยาเยว์ยื่นมือเรียวยาวออกมา เขากลับมองอย่าง
นิ่งเฉย ไม่กล้าจับมือ ก็เขาเคยถูกแกล้งมาแล้วตั้งหลายครั้งนี่นา

“ท่านป้า ท่านดูเย่หยางสิเจ้าคะ ข้าอุตส่าห์จะจับมือยินดี
กับเขา แต่เขากลับไม่สนใจเลยสักนิด”

ดวงตาของเยาเยว์สั่นไหว ทำทางน้อยใจ

“เย่หยาง เหตุใดจึงไ้มารยาทเช่นนั้น รีบจับมือเยว์เออร์
เร็วเข้า” เย่เซี่ยนเสวี่ตำหนิเย่หยาง

เย่หยางทำหน้าเหยเก กัดฟันยื่นมือไปจับมือเยาเยว์
ทันทีที่สัมผัสกับผิวของนาง เย่หยางก็รีบชักมือกลับตาม
สัญชาตญาณทันที

แต่เยาเยว์เตาได้ล่วงหน้า จึงจับมือเเย่หยางแน่น แล้วส่งเสียงผ่านจิตว่า “ครั้งนี้เจ้าอย่าได้คิดจะสลัดข้าทิ้งเชียว”

เจ้าอย่า

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 10

灵武弑九天

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks  Pine Book

《灵武弑九天》 Vol.10

Author: 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงวิธีทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 10 / 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi : เขียน; ธนัฐญาวัล และ

ปะการังสีเพลิง: แปล จาก 灵武弑九天.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 635 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7818-4